

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKÁLÓJA

Előfizetési díj egy évre:
 Tagoknak 3.50 P
 Pártoló tagoknak 7.— P
 Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
 vitéz PINTÉR JÓZSEF
 Felelős szerkesztő: Gara Imre

Megjelenik kéthetenként
 Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22. szám
 Telefon: 424—981

A MAI HÁBORU Testvér nemcsak a vér és vas háborúja. Nem a történelemben megszokott szimpla hatalmi háború. Az, ami ma előtted folyik két világ összecsapása a szebb, a jobb, az igazabb életért, az emberi méltóságért, az emberebb-emberért. Ennek a gigantikus küzdelemnek a hadicélja nem az országok meghódítása, nem a népek legyőzése és szolgaságba vetése, nem, ez a háború a világtörténelem első olyan háborúja, amely a dolgozó ember sorsának megjavítását célozza, az első háború, amelynek hadicélja a szociális új-világrend megteremtése, a dolgozó tömegek sorsának új és jobb irányba terelése. A német és olasz nép mai mérközése tehát nem Németország és Olaszország magánügye, ez minden dolgozó ügye, ez az emberiség ügye. A legújabb kor története megmutatta, hogy ameddig Európának nem sikerül a kapitalisztikus rendszer kizsákmányoló uralmát letörni, nem lesz igazi szabadság és boldogság a földön és az emberi munka igazi áldását nem tudjuk élvezni. Nem tudjuk élvezni mi, dolgozók, akik a legtöbbet adjuk érte, de akiknek mindig a legkevesebb jutott osztályrészül. Ezért kell a mai nagy leszámolás, ez a végleges nagy tisztogatás, hogy a jövőben csak olyan munkás népek élhessenek ezen a földön, amelyek szabadok, függetlenek, nemesek, mert munkateljesítményeikkel, kultúralkotásaikkal, életszemléletükkel lettek azzá!

A mult minden bűnét ki kell most irtani, kérlelheteretlen igazságossággal. Nem tekinthetjük egyesek emberileg talán méltányolható egyéni tragédiáját, nem foghatja meg szívünket a kis részletek valódi vagy ál-fájdalma, nem, ma a nagy egész, a jövőt kell nézünk, amelynek minden akadályon keresztül győzni kell.

A baráti népek irtózatossá élethalál-harca kiszélesedett, mindannyiunk harcává lett, amelyet éppolyan keményen kell megharcolni nekünk a magunk egyéni frontján, mint a német vagy olasz katonának. Azonos értékű, azonos kötelemű küzdőtársak lettünk a világ legszebb, legnagyobb küzdelmében.

Lehet, hogy a lemondásnak, a nélkülözésnek még számtalan előre nem tudott formáját kell végig élnünk, lehet, hogy sokkal nagyobb áldozatot kell hoznunk, mint amire számítunk. Lehet, hogy a változó világesemények olyan fordulata következhet, amely népiünk teljesítményének legnagyobb mértékét igényli, lehet, de az eljövendő megpróbáltatások legnagyobbika is felérhet-e azzal a jutalommal, amely a győzelemmel bontakozik elénk: **A SZABAD, BOLDOG, BÉKÉS NÉPEK MINDEN ALKOTÓERŐIT ÖSSZEFOGÓ MUNKÁS KÖZÖSSÉG MEGTEREMTÉSÉVEL, AMELY A TÖRTÉNELMI HAGYOMÁNYOK ÉS A FEJLŐDÉS OKOS ÉS ESZSZERŰ ÖSSZEANGOLÁSÁVAL A JÖVŐ ÉVSZÁZADOKRA HATÁROZTA MEG A DOLGOZÓ NÉPEK SORSÁT.**

Ez ennek a szemünk előtt pergő háborúnak a hadicélja. Ez és semmi más, de ennek maradéktalan megoldása létérdek. Ebből semmi nem sikkadhat el, mert a tökéletes mű minden csonkítása új háborúk, új borzalmak árnyát veti előre. Ezután a győzelem után haljon meg a háború és kezdődjön az áldott béke krisztusi munkája, a legszebb munka, az emberi boldogság, a szeretet és együttérzés égignyúló katedrálisának felépítése.

De addig... a helytállás mindhalálig!

UJ EMBEREKET ÉS MINDENEKFELETT UJ NEMESEKET akarunk az ipartestületi vezetésben látni, mert az Ipartestületek régi vezetőségével szemben teljes mértékben bizalmatlanok vagyunk. És erre mindenünk megvan. Nyugodtan állíthatjuk, hogy a mai magyar élet legtitkosabb berkeit is ismerjük és talán mindenkinél jobban ismerjük, mert nem aktákból, hanem az élet igaz arculatából szereztük ismereteinket. Háromszáz Egyletünk, félszázezernél több tagunk, mint követek és nagykövetek figyelik az eseményeket. A befutott híreket pedig elsőrangú szakemberek dolgozzák fel. Mindig építő irányú, feltétlen tárgyilagos megnyilatkozásaink innen táplálkoznak. Most is, felelősségünk teljes tudatában jelentjük ki, hogy a régi liberális szellem képviselőitől meg kell szabadítani az iparoságot. Egyszerűen és radikálisan meg kell szabadítani! Tehát a nemrégiben tapasztalt 50 százalékos örségváltást sem fogadjuk el. Az Aladárok és stohmannok szerepe itt a legveszélyesebb! Ezt minden Legényegyleti iparosnak tudni kell. Mi új korszellemet és új közszellemet akarunk. Erre neveltük évtizeden át tagjainkat. Erre neveltük Hazánk — nyugodtan mondhatjuk — élte iparosárdját azért, hogy átvehessék a magyar iparos élet vezetését. Ma itt az idő arra, hogy át is vegyék. Az átszervezés szellemi irányítását központilag intézzük. A mi tag látókörünk nagyban elősegíti a jó munkát. Ide kerünk tehát minden idevágó jelentést. Ti pedig Testvérek készüljétek, mert ütött az óra!

Új magyar szívek

Uj Magyarországot csak új magyarokkal lehet megteremteni! Új magyarok nem lehetnek azok, akiknek nincs új magyar szívük!

Milyenek legyenek az új magyar szívek?

Legyenek talíve először is pogány erőkkkel, szemben a liberális kor nemzetközi erőivel. Ezen erők alatt nem fehérr lovat és pogány vallást kell érteni, hanem a Napkeletről hozott népi-titokkamrában rejtőző kimeríthetetlen nemzeti tartalékokat jelentős erőket, amelyek napfényre, megkereszteltetésre és a nemzet jövőjébe való beépítésre várnak! Az új Julián barát nem Ázsiába menne keresni főlvad magyarokat, de Ithón a nyomorúságban.

Az új magyar szíveknek keresztényeknek kell lenniük! Kereszténynek lenni nem annyi, mint keresztlevelet szerezni egy pengőért, koholt vagy valódi családfálkán minden magyartól elkülöníteni képzelt kitűnőségemet! Kereszténynek lenni annyi, mint megcsinálni napról-napra a legnagyobb és legnehezebb forradalmat, mikor a salakon úr lesz az arany, a testi emberen a lelki ember, a természetes emberen a természetfölötti ember, szóval mikor napról-napra megharcolom harcra a rosszabbik énem ellen. Kereszténynek lenni annyi, mint rendet és fegyelmet tartani a testemben, rendet és fegyelmet tartani a családban, rendet és fegyelmet tartani a hazában, a parlamenttől kezdve a legkisebb falusi jegyzőtől iródiáig!

Az új magyar szíveknek felelőseknek kell lenniük! Kain azt mondta a gyilkosság után a felelősségre vonó Istennek: „Felelős vagyok-e én az öséméért?” Minden magyar felelős minden magyarért! Ha egy főszolgabíró nyugodtan tud ebédelni akkor, mikor járásában 60 magyar gyermek nem tud télen iskolába járni, mert nincs cipője; akkor ebben az emberben nincs meg a felelősségtudat és nincs új magyar szív! Es viszont a cseh megszállás alatt ismertem három magyar katolikus papot, akik közösen és külön-külön négy magyar szegény fiút járatnak gimnáziumba a saját költségükön: ezekben már akkor meg volt az Új Magyarország építéséhez szükséges új magyar szív.

A közelmúltban Beregszásztól Budapestig egyetlen személyvonatunk volt, mely a Bedrogközből este 9-kor indult s reggel ért Budapestre. A folyosókon egymás hegyén-hátán álltak az emberek és podgyászok. Akik ügyesebbek és szerencsésebbek voltak s ültek, nem érezték a felelősséget, van-e a többieknek helyük s nem jutott eszükbe, hogy legalább a felelőten egy órára felkínálták volna helyüket, pedig az álldogáló asszonyok közt volt egy áldott állapotú anya is. Az egyik elfüggönyözött fülkében, amint sikerült egyszer belekukkan-tanom, egyetlen úr ült egymagában. Eszembe jutott a

trianoni éjszakában futó túlszűfolt magyar sorsvonat.

Az új magyar szíveknek a nagy magyar család rokoni érzésében kell élniük, akik nem szégyenlik a rokonságot a munkás-magyarral, a paraszt-magyarral, a szel-ler-magyarral, sőt nem szégyenlik a rokonságot a szent-istváni atyaságban a magyar haza hibbségével sem, hogy az ezeréves vérszerződés rokonokká keresztzett bennünket, úgy, hogy itt élnünk-halunknak csak együtt lehet.

„Új magyar szóval.“ A szív bőségéből beszél a szájj! Amikor a tavaszodás beüt a fába, bokrokba, nem kell őket bízni, — maguktól pattantják ki magukból a leg-szebb bimbókat, rügyeket. A megújult szívekből ömleni fognak az új magyar igék versben, prózában, regényben, színdarabban, szónoklatokban!

Miről beszéltek a közelmúlt liberális magyar szívek bőségéből a magyar szájak? Beszéltek egy nagy gyönyörkultuszról versben, regényben, grámában, beszéltek az ehhez szükséges istenségről, a Pénzről, beszéltek az állati eredetet bizonyító Bölesheről, beszéltek a gyengét jogosan eltiporni tanácsoló Nietzschéről, beszéltek az istentelenségről, beszéltek a házasságtörésről, mint szükségességről éjjel és nappal, beszéltek uszításokról a gazdagok ellen a szegényeknek és beszéltek a gazdagoknak a korlátlan élvezetekhez, milliók eltiprásához való jogukról!

Miről fognak beszélni az új magyar szívek bőségéből előtérő új magyar igék? Beszélni fognak az új magyar szívek versben, regényben, drámában az igazi kereszténységről, amely állandóan megfinomítja az ősi, pogány, vad népi erőket s világít velük a jövőnek, mint szelid íróasztali lámpában világít a vad villám! Beszélnek az új magyar igék a munkáról, amely nélkül senki se egyék, a tisztességes megélhetésről, a család és házasság szentségéről, melynek összetérése és felbontása nemzet- és hazaárulás.

Beszélni fognak arról, hogy minél többen fognak részt venni az Isten teremtő munkájában, ha olyan törvényeket hoznak, melyek elősegítik anyagiakkal is az új magyar családok létalapját, nem úgy, mint most, mikor 120 pengő egy tanári fizetés és 190 pengő Pesten egy nagyon szerény lakás.

Beszélnék az új magyar igék a Hazáról, amely mindenkiné a nagy családja és nemcsak a válogatott protekciósaké! Beszélnek az új igék Jézusról, mint Utról, Igazságról, Eletről, mint Mértékről az emberi szeszélyek hisztériája helyett. Általában beszélni fognak sok igazi jót és szépet az új magyar igék, mert Ady szerint: „Ki jót beszél, Krisztust beszél!”

Hálás köszönet nagy költőnk bátor, egyenes, magyarlelkű szavaiért! Követjük!!!

ISTEN KEZE végigsímitotta a földet. A hóvirágok felébredtek téli álomból, megrázták csengőiket és a tavasznyitó szent hangok végigcsilingeltek az erdőn városron, falun, mezőn.

Alomba merült bimbók ébredtek nyomukban, apró méhek züm-mögnek elő a tavaszi napsugárra. Itt a tavasz! Itt a tavasz! Ébred az erdő, a mező. Kővér rügyek fa-

kadoznak. A mogoró barkái megnyúlnak és sárga virápport hintenek a szelek szárnyaira, hirdetőn, hogy ismét elérkezett az Élet, a Bőség.

Az emberi szívek is kinyílnak, mint a szobák ablakai.

A friss szellővel új friss szeretet áramlik be. A tavasznyitó csengetyűző csodás hatalma mámo-

rossá teszi a lelket. Pattanásig megteelik az élet, a szép, a nemes nagy-nagy szeretetével. Sok az egy embernek, nem tudjuk megtartani . . . adjuk, hintsük, árasz-szuk másokra, mindenkire. Ne féljünk, nem fogy el, mert a szeretet oly csodaszor, hogy minél többet adunk, annál több marad! Jöjj Tavasz, drága szent Tavasz, a Szeretet áldott Tavasz!

Rajzolta: MUHITS SANDOR.

Fábametszette: KAZA GYÖRGY.

Fűtsed!... Fűtsed a kazánt Testvér! Fűtsed, hisz elindult velünk az Új-élet hajója! A Magyar-nemzet élete, jövője, mindannyiunk boldogulása most a fűtőkön és a kapitányon múlik. — Itt vagyunk, Veled egysorban — mindnyájan jó magyarok — Veled együtt fűtünk, mert azt akarjuk, hogy hajónk fellobogózva, diadalmos csatát nyerve befusson a kikötőbe. — Tengerszék Csillaga, Magyarország Nagyasszonya vezess oda minket!

Mesterdalnokok!

TÖBB MINT SZAZ cikkben írtam már meg a magyar iparos-ság dicsőretét. Lelkemből fakadt mind. Az átélés és szeretet, az odartartozás, a szülői házból hozott élmények ezernyi emléke fűtötte őket, amely szívem-lelkem, értelmem és akaratom szerint is ideköt az én drága, magyar iparos testvéreimhez. Iparos Apám utolsó áldása kísér mindig, érzem mindig útamon, mert ami történt munkás életem hosszú vonalán az mindig Hozzá vitt vissza. Most is, hogy visszaemlékszem Apám szép magyar arcára, vidám, derűs, emberi mosolyát látom. Az élet és a szép szeretete varázsolta ezt oda. Nem mosolygott így rám azóta sem senki, de minék is . . . hisz naponta találkozom vele. Szép, dolgos, munkás iparos életének ezernyi emléke zsongja körül és úgy rakódik szívemre a sok emlék, mintha ma is élne. Az együtt töltött idő talán legszébb emléke Apám nótázása volt. Mestere volt a nótának. Ebéd után a piros-szoba (így hívtuk gyerek koromban családi házunk „zeneszobáját“) meghítt homályában feleselődött a zongora, aztán Apám szép zengős bariton hangja és folyt-folyt a szébbnél-szebb melódia. Egyszeresek azt vették észre, hogy ott ülünk mind a hatan a fotelok mélyén és összeült bennünket a gyönyörű magyar nóta. Ugy tartozott ez napi életünkhöz, mint a kenyér. Tőle hallottam először a mesterdalnokokról. Izg-vérig iparos gondolkodása vezette őt ide. Ugy mondta mindig, hogy az iparos a maga magasabb kultúrájával a nemzet kincseinek gyarapítója, őrzője, tehetsége szerinti művelője. Szerény, polgári sorunk volt, de három művészeti folyóirat járt hozzánk. Ez volt Apámnak hetenkénti gyönyörűsége. Tagja volt a Magyar Iparművészeti Társaságnak is és a gyönyörű Magyar Iparművészet megjelenő füzetei előtt együtt lelkesedtünk a magyar kézműipar és iparművészet remekein. 780 kötet könyvet hagyott rám (de milyen könyvet!) az én Apám, a nemes magyar iparos. Talán ezer nagyon jó módú, nagyon képzett embernek sem volt ekkora könyvtára az országban. Mondhatnék még sok mindent, de most nem erről akarok beszélni, hanem a „mesterdalnokokról“, amely Édesapám örök nosztalgia volt. A mesterdalnokokról tudjuk, hogy a német kultúrtörténet és

irodalom nemes alakjai, Hans Sachs — a nürnbergi mesterdalnokkal — az élen, céhbeli mesteremberek voltak. Maga Hans Sachs, a világhírű költő, akit a nagy írófejedelem, Goethe is tisztelttel említ, nürnbergi varga. Apám dalos-nótás lelkét ez a nagy német iparostestvér gyűjtötte lángra. Magyar mesterdalnokokat kell teremteni! — mondta százszor, ezerszer — akik a magyar népdalt, ezt a mesebeli nemzeti kincsét szakszerűen és hagyományosan művelik. Finnországi utazása aztán végleg meggyőzte arról, hogy a népi kultúra egyik legbecesebb eszköze a népdal és a népköltészet, amely az ő idejében, de még ma is oly mostoha gyermeke a magyarságnak. Tűzben égett az arca, szárnyalt a szava, mikor a magyar iparoságról, a magyar iparos nagy nemzeti kötelességről, a dalkultúra megteremtéséről beszélt, mert ezt a nemzetszolgálatot csak az iparosok, csak a mesterdalnokok tudják megteremteni. Mint egy megszállott írt, beszélt, agitált a magyar mesterdalnokság mellett. Gyönyörű hangjával, klasszikus magyarnóta játékaival ezeket hódította meg és állította eszméje mellé, de a kabarédalnok Zerkovicsokkal, a nemzetközi zsidó járomszalagon tartott kalapácos vörös-amberrel nem tudott megküzdeni. Hiába volt minden. Az iparos fiatalság lelkét már agyonmetyeltyezte akkor a szociáldemokrata szellem, amely száműzött mindent magyar értéket és az öreg mesterek meg legfeljebb magukban nótáztak. Megdöbbenő egyik féltve őrzött feljegyzése, amely szinte látnoki erővel festi a nemzetpusztító jövőndő kihatásait. „Kiforgatnak mindenükből. Elveszik fiatalágunkat, elesűfítják nyelvünket, elszikkasztják nótáinkat, kiszikkasztják a magyar érzést a szívekből, hogy a pesti vigécek lári-fáriját, meg a német hopszasszát hozzák helyébe.“ Én már a dalommal, magyar szívemmel nem tudom visszafordítani őket. . . . Az első magyar mesterdalnok szép, boldog életét ez kerestette meg a legjobban. Nekem írt leveleiből szinte zokog a fájdalom, a tehetetlen megadás. Nem volt ez akkor senki szívügye. Akkor halálánkot jártunk a zsidó bálvány előtt . . . De ma, ma megállt a dühöngő pestis, ma szabad, ma kell, ma kötelesség magyarnak lenni . . . Istenem! ha Apám ma élne, ma, amikor

az iparoság újra magyar, amikor az ő örök ideálja, a nemes Céhszellem lengi körül az iparos életet, ma, amikor az iparos újra magára ébredt, ma, amikor tudja, hogy a magyar élet, a magyar kultúra első polgárai közt a helye . . . Apám! Ma már megszülethet a magyar mesterdalnokok nemes gárdája! . . .

Meg lesz Apám, ha az Isten is úgy akarja. Találok és hazámban annyi dalos, magyar iparos lelket, amennyi a mesterdalnok mozgalom megindításához kell, termett itt azóta annyi nótás magyar iparos ifjú, amennyi a nyafogó tangó, meg a sípoló dzsessz kajla muzsikájú, szivdöglesztő érzélgése ellenére is mer és tud magyardalos tavaszt teremteni. Eljön az idő, amikor a falu meg a város legnagyobb eseménye a mesterdalnok verseny lesz, amikor színes, címeres céhszűlők alatt az újveretű magyar iparoság legjava kel versenyre a magyar lélek bájos virágáért, a népdalért, a népköltészetért, a nemzeti táncért, a nemzeti viseletért és minden kincsünkért, drágaságunkért, életünket megmenessítő, meggazdagító, megtermékenyítő nemzeti kultúránkért. Igazad volt Apám! Erre keresve sem lehet arravalóbb testületet találni a magyar iparos ifjúságnál, akit már az új magyar élet nemes céhszelleme hevít, aki különb, mint tevélygő elődjei, aki rálépett az örök nemzeti eszmény útjára, hogy az új századok új magyar életét élje.

Az első magyar mesterdalnok, az igaz magyar iparos áldott emléke nem maradhat követők nélkül. Egy olyan században élte az új magyar élet eszményi szépségét, amely század halálra ítélte a magyarságot. Szívével, eszével, magyar lélkével megelőzte korát. Ugy élt, úgy dolgozott, úgy éltetett akkor, mint majd mi fogunk holnap, ha kiteljesedik minden-minden, amit várunk, amit akarunk, amiért erőnk végeztéig küzdünk.

Az országos Elnöki-tanács engedélyével Apám emlékére „MESTERDALNOK SERLEG“ vándordíjat alapítottam. Nagyevű ötvösművész barátaim tervezték és készítik a gyönyörű művészi ezüsterleget, melyet az országos mesterdalnokverseny egyéni győztesének kívánok juttatni.

Gara Imre.

Írta: dr. MIHELICS VID egyetemi magántanár

(Második közlemény.)

EZ A TÉTEL LOGIKUSAN folyt a pápának előző körleveleiből, amelyekben az organikus államfelfogás mellett szállt síkra. Már azokban rámutatott arra, hogy az állam nem öncél, hanem részben csak eszköz, azért van, hogy az alattvalók javáról gondoskodjék. Minthogy pedig a közző csak az isteni törvénnyel egyetértésben munkálható, az állam, ha nem veszi figyelembe Isten parancsait, nemcsak a világ teremőjével és fenntartójával szemben követi el a legnagyobb jogtalanságot, hanem polgáiraival szemben is, akiknek javát nem szolgálja. XIII. Leó ezzel visszaadta az állameszmének erkölcsi normatív tartalmát, amit nem tudott megtenni az állambölcséleti darwinizmus, liberalizmus, pozitívizmus és szociálizmus.

Az államnak gondoskodnia kell polgáiraival, — fejti ki a Rerum Novarum lapjain XIII. Leó — különösen a segítségre jogosult és arra ráutalt dolgozókról. „Mert — úgymond — amint a rész és az egész bizonyos tekintetben ugyanaz, akként az, ami az egészé, valamiképpen a részé is. A szigorú méltányosság követelménye az, hogy az állam gondját viselje a proletárnak, hogy a dolgozó abban a mértékben, amelyben a közzőhöz hozzájárul, ebből a magá hányadát meg is kapja. Ez a gondoskodás senkinek sem jelent kárt, sőt inkább mindenkinek javára válik, mert az államegésznek is legnagyobb érdeke, hogy éppen azok, akiknek a szükségesség javak termelését köszöni, ne sülyedjenek nyomorba.“ A szociálpolitika indokoltágának ilyen igazolása után XIII. Leó minden tényezőt felhív: államot, egyházat és társadalmat egyaránt, hogy céltudatosan fogjanak össze a munkás-ság kiemelésére az emberhez nem méltó helyzetből. Hangsúlyozottan figyelmeztet ugyanis, hogy nem egyedül az állam feladata a társadalom egészséges megreformálása. Ha az állam maradna az egyetlen tényező, ez szükségszerűen rideg abszolútizmusra, egy párt vagy osztály egyszálú zsarnokságára vezetne. Veszedelem lenne ez azért is, mert az állam így átlépné a gazdaságban azokat a határokat, melyeket szem előtt

kell tartania. Az egészséges magánkezdeményezés visszacsorítása ugyanis az államiatalom természetes jogkörén kívül fekszik.

A szociális fejlődés síkjáról tekintve, XIII. Leónak további el-évülhetetlen érdeme és dicsősége, hogy a munkások szervezkedési jogát, a hivatási szervezetekbe való tömörülés szabadságát egyenesen a természetjogra vezeti vissza. A munkásoknak tehát az államhatalom tetszésétől függetlenül joguk van arra, hogy gazdasági és társadalmi érdekeik megvédésére egyesületeket alkossanak és ezzel a közösségben adódó nagy erővel pótolják egyéni gyöngeségüket. Mindjárt figyelmeztet azonban a pápa arra, hogy a munkásmozgalom nem lehet „osztályharc“, hanem hivatásrendi mozgalom, amelynek legfőbb szabálya a közző. A közzőban kell megtalálnia az egyének a maga javát is. (Folytatjuk.)

A kézművesipar gazdasági helyzete

Az Ipartestületek Országos Központja a január 26-i közgyűlése elé terjesztett évi jelentésében ismerteti az iparügyi minisztérium kisipari programját, a kézművesipar törekvéseit és kimerítő statisztikai képet ad a kézművesipar gazdasági viszonyairól. **Megállapítja a jelentés, hogy a kisipar helyzetének javulása már 1939-ben elmaradt a nagyipar kedvező fejlődésétől és a háborús gazdasági viszonyok következtében lényegesen rosszabb helyzetbe jutott, mint az előző években volt.** Különösen súlyos viszonyokkal küzdenek a vidéki, főleg a falusi iparosok. Bár a nagyobb mértékű kincstári munkák egyes iparágakban szerény keresetet nyújtottak, az anyagbeszerzési nehézségek, az ár-örögztetés, az árszabályozás és az anyagáremelkedések kapcsán előállt veszteségek, továbbá katonai bevonulások, forgalmi korlátozások, a kereskedelem zavarai és az ezzel kapcsolatos hitelmevönások egyre fokozódó nehézségek elé állítják a kézművesipari termelést, amely a gyáripar kedvező konjunkturáját nem élvezte.

A BELVÁROS egyik utcájában egy nagy magyar ötvösmester nevért hirdetik a néma kövek: **SZENTPÉTERY JÓZSEF** mesterét, aki a múlt század első felében világraszólt dicsőséget szerzett a magyarországnak. Azóta itthon jócskán elfelejtették, pedig egyik örökbecsű munkáját a Nemzeti Múzeum őrzi és mikor meghalt — hetvenhat évvel ezelőtt — a magyar Benvenuto Cellinét siratták benne a külföldi lapok nekrológiái. Gömri nemes család sarja volt. Szülőhelyének evangélikus lelkésze észrevette iskolai rajzaiban a kis diák tehetségét és beajánlotta egy szomszéd földesúrnak, aki azelőtt gárdista volt és Bécsből hazatérve amatőrként festegedett. A fiú azután Kassára került ékszerészinasnak, majd néhány évig külföldön tanulta az ötvösség nemes művészetét. Honvágya hazahozta és pesti kis műhelyében egész fiatalon önállósította magát. Évekig küzdött, nyomorgott, részint munka nélkül, részint alsóbbrendű munkával keresve meg a száraz kenyérrevalót. Egyszer aztán, nagy elszántsággal, a szájától vonva meg a falatot, éhezve, koplalva fogott hozzá első nagy munkájához. Ez az első nagy domborműve lett első sikere is. Mikor kitette munkáját a kirakatba, a járókelők megálltak előtte.

Gróf SZÉCHENYI ISTVÁN volt a művész egyik felfedezője és vásárlója. Elment a híre külföldre is. Nagy domborművét, Nagy Sándornak a Granicuson való átkelését a bécsi császári udvar vásárolta meg, a bécsi ötvösech pedig tiszteletbeli mester-tágnak választotta meg a magyar ötvösmestert. Mikor 1851-ben Szentpétery résztvett a londoni első világitállításon, nemcsak magas kitüntetést kapott, hanem kiállított művét, „Az arbelai ütközetet“ meg is vették. A British Museumba került, ahol több, mint nyolcvan esztendő óta hirdeti a magyar szellem dicsőségét. Times pedig megírta róla, hogy egy magyarnak jutott az a dicsőség, hogy az újabb időben elhanyagolt ötvösművészetet korábbi fényébe visszahe-lyezze. Szentpétery József nemes magyar iparosmester, az utókor elfelejtett, pedig marsallbotos hőse voltát a magyar munkának. De mi, új magyar iparosok, példaképünké tet-tünk és nemes ötvös céhünket a Te nevedről neveztük el. Eljött végre az idő, amikor a magyar munka halhatatlanságát is számba vehetjük, akik használták annyit nemzetüknek, mint a politikusok vagy hadvezérek.

Karácsony óta az egyleti életet a sok bál és családi est teszi színessé. Nines hét, hogy vagy az egylet, vagy valami más közület ne rendezze nagytermünkben valamilyen táncos összejövetelt.

Nagy bálunkat, mely mindenkor komoly eseménye szokott lenni egyleti életünknek, az idén január 18-án rendeztük szép erkölcsi és anyagi sikerrel. Számos megnyitó-pár és előkelő közönség jelenlétében nyitottuk meg a bált, a hajnalig tartó vígasság kedves emlékével tért mindenki otthonába.

Alarcosbálunkat február 15-én, UJ NEMESSÉG bálunkat pedig, melyet az idén először rendezünk, összes volt ifjúsági tagjaink és jelenlegi pártoló tagjaink bevonásával Farsang utolsó vasárnapjára tervezzük.

Az egyletünk beléletében a tanfolyamok adják a tartalmat és a külszint. DR. ESZTERGAR LAJOS, városunk országosnévű szociális polgármestere „Ne dobj el semmit” cím alatt rendeztetni nálunk is közhasznú népművelési tanfolyamait.

Összeállítottuk már a nagybőjtiek műsorait is, melyekbe új érdeklődést úgy igyekszünk belevinni, hogy városunk különböző gyakorlati irányú iskoláit is bevonjuk a műsoradásba és így bizonyára változatosabb lesz az anyag és közönség is.

Nagy és részben távoli tervünk azután még, hogy április 20-án Pécselt „Katolikus Munkásifjúsági Nap”-ot rendezünk. Ennek a programját majd más alkalommal ismertetem kedves új-nemes testvéreimmel.

Major Ferenc jegyző.

Siklós

Január 26-án hivatalosan is megindult az egyleti élet Siklósan. Az ifjak lelkes gárdáját bármely egylet vén falai is megirigyelhetnék. Óriási sikerrel rendezték meg az első ünnepélyes tagavatást, közgyűlést és egyleti nagybált. Az avatást DR. PATTON JÁNOS PÉCSI ELNÖK végezte, beszédeit mindenhol telt ház hallgatta végig és lelkesen állott minden siklósi iparos az ifjú egylet oldalára. P. HONOR EGYLETI ELNÖK fáradhatatlan ügybuzgalmával bizonyára még sok eredménnyel fogja gazdagítani a siklósi Legényegylet történelmét.

A MAGYAR KATOLIKUS LEGÉNYEGYLETEK ORSZÁGOS SZÖVETSEGE az elnöki tanács határozatával a kebelében tömörült 376 Egyletben megindította a MESTERDALNOK-MOZGALMAT.

A mozgalom célja a magyar dal-kultúra szakosított művelése, helyi, kerületi és országos mesterdalnok versenyek rendezése.

Az ORSZÁGOS MESTERDALNOK TÁRSASÁG négy szakosztályból áll: gyűjtő, dalnok, előadó és kardal szakosztályból.

1. A GYŰJTŐ SZAKOSZTÁLY tagja összegyűjti a helyben és környéken található régi és új népdalokat, nótákat, valamint a népköltészet minden található termékét és azt teljes hűségében írásban, kottában, vagy gramofon lemezen megörökítve feldolgozza és pályázat keretében az országos központhoz juttatja.

2. A DALNOK SZAKOSZTÁLY tagja a saját gyűjtésében, valamint a gyűjtő szakosztály által rendelkezésére bocsátott dalkinesből nyilvános dalolással pályázik. A dalnokok mindegyikének valamely kisérső hangszere is kell játszania. (Hege-dű, gitár, mandolin, szájharmónika, tárogató, harmonika stb.)

3. Az ELŐADÓ SZAKOSZTÁLY tagja a saját gyűjtésében, valamint a gyűjtő szakosztály által rendelkezésére bocsátott népköltészeti és műkölteszeti anyagból művészi előadásával pályázik.

4. A KARDAL SZAKOSZTÁLY a rendelkezésére álló dalanyagból mint férfikar, vegyeskar, vagy mint szavalókórus pályázik.

Mind a négy szakosztály megszerzését, működését és versenyszabályait a következő számban közöljük.

Mind a négy szakosztály résztvevői azonos értékű mesterdalnokok. A mesterdalnoki felvételt próbához kötik. Mesterdalnok címet csak a versenyen már részt vett szakosztályi tagok használhatják.

Hazánkat a kard szerezte meg, a kereszt tartotta fenn és a toll tette tönkce!

Vigyázz mit olvasol és nézd meg kitől olvasol...!

Riport a táti vendégszereplésről

Hólével befolyt völgyekben zakatol velünk a vonat. Kis csoport író, költő, dalszerző és énekes. A központi Legényegylet vendégszereplői vagyunk. Tátra igyekszünk, ebbe a kis dunaparti községbe, ahol ma közgyűlést tartanak és Koch egyházi elnök a központtól kért erre az alkalomra bennünket.

Már valszótt van, mire a kis állomáson kiszállunk. A kiküldött fiú azonnal felsmer bennünket és „Isten áldja” köszöntéssel fogad.

A sötétben nem tudom kitéjékozódni. Csak másnap állapítottam meg, hogy a falu végén levő nyári vendéglőbe mentünk. Ez a mulató a Duna partján fekszik, szembe a sziget, nyáron nagyon szép és kellemes hely lehet.

A kellemesség ugyan most is ráülök, mert tisztá, csinos, szépen megterített asztalok mindenfelé. Koch egyházi elnök fogadott bennünket, asztalhoz ültünk és szíves beszélgetésből hamarosan világos képet nyertünk az Egylet életéről.

Üveggyári munkások alkotják az Egylet zömét. Az idősebb tagok közt szerepelnek a falu legtekintélyesebb polgárai. Tát tulajdonképpen kisebb-ségi község, de ez nem jelent akadályt, a legnagyobb megértés és barátság jellemzi az egyleti életet. Ezt később személyesen is tapasztaltuk.

Az a melegség és közvetlenség, amivel fogadtak és ahogy az elnök nyilatkozott az egyletről, magában rejti mindezeknek a magyarázatát. A szeretet eszméje, ami jellemzi az egyleti életet, ebben a kis községben teljes diadalt aratott.

Mintaképpül szolgálhat nagyon soknak ez a kis Egylet. Végeredményben nagy eshetőségeket nem nyújthat az a párezer ember. De a táti egylet lelkes vezetősége nem ismer fáradtságot. Műsoros estekkel, előadásokkal teremt elő a szükséges költségeket. Mégis él és ápolja az új nemes szellemet.

Sok egyleti ifjúsági vezetővel találkoztam már, de a táti dékán ebben is példát mutatott. Több száz taggal rendelkező egyletek dékánjaiban nines feleslegnyi áldozatkészség és odaadás se, mint benne.

Most mindenre visszaemlékezve, azt kívánom, hogy az Isten áldja meg ezeket a lelkes embereket olyan lelki-erővel, hogy ezen a helyes úton még nagyon sokáig tudják továbbvinni az új nemesek ügyét.

Terjéki László.

Örökös háború...

MERT AZ, amely a férfi és az asszony között folyik. Folyik pedig a paradicsombeli emlékezetes eset óta, mikor Éva Ádám felé nyújtotta az almát. És a férfi egy kis habozás után beleharapott, nem mint-ha olyan nagyon kívánsi lett volna az alma ízére, hanem mert Éva nyújtotta neki. A férfi ezen a napon elvesztette a csatát az asszonnyal szemben. De végzetes gyöngesége után mindenképpen rajta volt, hogy valahogy megint megmutassa erejét. Néha túlóntul is megmutatta. A paradicsombeli Éva után, ki bűnös mosollyal kínálta a bamba férfinak a tiltott gyümölcsöt, az asszony leigázott, nyomorult rabszolga lett. Sok-sok sötét évezredekkel keresztül az állatnak jobb sorsa volt, mint a nőnek, mert az állatot legalább nagy értéknek tartották s ezért megbesülték. Ismeretes, hogy a régi zsidók napjában háromszor mondták hálaímaikat az ő rettenetes Jehovájuknak azért, hogy asszonynak nem teremtette őket. És ennek az imádságnak bizonyára megvolt úgy a maga félelmi, mint háladatossági oka.

Mohamed törvényei még a lélektől is megfosztják az asszonyembert. A paradicsomban ugyanis, melyet a proféta az ő híveinek ígér, semmi szükség reájuk. Ott az örök ifjúságú hurik örvendeztetik meg azokat a boldogokat, kiknek Allah kegyelme megengedte, hogy átmenjenek a hídon, mely a síralom völgyéből a paradicsomba vezet.

Igy folyik a háború az asszony és a férfi között. A középkorban már csak alattomban. A nő mintha végképp le volna verve. A lovagkultusz, a Minnesängerek imádata sem segített itt semmit. A lovag, a trubadur voltaképp nem is az asszony előtt hódolt, hanem saját érzelmei előtt. Azt beesülte, azt tisztelte, nem a nőt. Goethe egyik versében kifejezést is ad ennek a régi, középkori érzésnek, ilyenformán: „... ha szeretlek is, mi közöd hozzá?” Az asszony azonban nem adja fel a harcot. Hiszen főbből van itt szó, mint életéről, — embervoltáról, emberi méltóságáról. Krisztus ajándékozza meg a nőt emberi voltát megillető jogokkal. De hát mit ér a jog, erő és hatalom nélkül? A vallás által neki ajándékozott jog egyre csorbul és kevesedik, míg egyszer végre a természetudományi gondolkodás is kezdi utólnérni Jézus tanításait.

Az orvosi tudomány fölfedezi a nagy igazságot, hogy az asszony is ember. Nem angyal, nem tündér, nem eszményi ábrándkép, nem rabszolga, hanem — egyszerűen csak — ember. A jogtudomány sántikálva követi ezt az orvosi észleletet és fellette lassan részesíti az asszonyt az emberi jogokban. Hosszú, hosszú századok kellenek hozzá, míg végre odakerül a férfi mellé.

Az asszony azonban sohasem adta fel emberi jogait. Mikor legjobban le volt tiporva, teljesen kiszolgáltatva férjének, apjának, vagy akár fiútestvéreinek, akkor is megpróbált mindent, hogy bilineseitől meneküljön. Nem használhatván a rendes fegyvereket, a törvényen kívüliekhez, a semmiképpen sem lovagias fegyverekhez fordult. És ez volt aztán a háború! Nem amit a suffragettek, feministák stb. vívtak. Nincs rettenetesebb, gyilkolósabb, veszedelmesebb, mint az e fajta tilos fegyverekkel folytatott háború. A nő harcolt szépségével, eszével furfangosságával, a minden asszonyban ott rejülő színészi tehetséggel. És harcolt főképpen a férfi gyöngeségével, azzal a tragikomikus kiszolgáltatottsággal, mely a férfit, a teremtés koronáját és királyát olyan kényrekedvre dobja oda a felgyújtott szenvedély lánzának. Így került az erős a gyöngye rabságába. Rabságba, mely alól aztán — hiába minden háború, nyílt vagy titkos háború — nincs menekülés. (Folytatjuk.)

Izlés a háziasszony legszebb erénye

Régi tapasztalat, hogy a jót minél szebb formában kell tálnunk, ha azt akarjuk, hogy mindenkinél elismerésre találjunk.

Az asztalterítés és a tálalás művészete legalább olyan fontos, mint maga a főzés és a jó háziasszonynak a maga mesterségében az izlés a legszebb erénye. Mennyi szín és forma kerül ki konyhánkól a különböző anyagú, halmazállapotú, százféléképen elkészíthető ételekben! Ezeket a fehér terítón nyícsiklandozóan kihozni, porcellánnal, üveggel és virággal körülrakni, valóságos rendezői feladat. Asszonyom próbálja meg. Nagy örömet szerez vele urának, családjának. De a legfontosabb ebben a „művészkedésben” az, hogy vele izlést nevel, izlést, ami úgy hiányzik annyi-annyi emberben. Kérjük, tegye így meg Asszonyom!

Tükör

VAN VALAMI sajnálatos álszemérem és gyávaság az emberekben, melynél fogva senki sem akar először bocsánatot kérni; mert azt gondolja, hogy aki először szól egy jó szót, az lealacsonyítja magát. Az emberek képesek éveikig haragban élni egymással csak azért, mert büszkék rá, hogy ők bírják tovább a hallgatást...

AZ EN SZEMEMBEN épp olyan hőstettnék számít, ha valaki legyőzi önmagát és kimondja azt a kicsi és mégis olyan nehéz szót: „Bocsáss meg nekem!...” mint annak a derék magyar hovádnak a hősiessége, aki a napokban mentett ki egy munkást a zajló Duna jeges vízből. Az életben nem adódik mindig alkalom arra, hogy a jeges folyamból mentsünk ki valakit, de arra igenis adódik, hogy néma önlegyőzések által örömtüzeket gyűjtsünk szereteteink szívében. Próbáld meg, meglátnod, hogy hősiesség!...

EGY LEÁNY a bíróság elé hurcolt egy ifjút azzal a váddal, hogy áldozata lett férfiúi erőszakosságának. Hiába mentegetődzött az ifjú mindenfélével, a bíró súlyos pénzbírságra ítélte. Amikor a leány a szép summát már eltette, a bíró azt mondta a legénynek, hogy most bátran vegye csak vissza a pénzét. Ennek sem kellett több biztatás: nekirohant. Sokáig dulakodtak, de a leány olyan keményen küzködött vele, úgy védte a pénzét, hogy a fiú nem tudta elvenni tőle.

Végre a bíró esendőséget parancsolt és ítéletét úgy módosította, hogy a leány a pénzt adja vissza a fiúnak.

— Mert lányom — állapította meg bölösen — ha a beesületedet is így védelmeztet volna, mint most a pénzedet, nem kellett volna ide jönnöd és magadat kicégyéztetned.

(Cervantes: Don Quijote. 1615.)

*

MINDEN ELKÖVETETT HÖSTETT! ÉS MINDEN ELMULASZTOTT HÖSTETT! A NŐ MUNKÁJA VOLT!
(Jókai.)

*

MINDENKI ÉRDEMES A SZERLETHEZ, CSAK AZ NEM AKI MAGÁT KÜLÖNÖSEN ÉRDEMESNEK TARTJA REA. A SZERETET OLY SZENTSEG, MELYET TERDEPELVE KELL FOGADNUNK!

(De profundis.)

H I R E K

A MARCALLI Kat. Legényegyletnek feledhetetlen ünnepe volt február 9-én. DR. KÖSZEGHY ANTAL kanonok plébános úrnak a TESZ NAGYÉRDEMKERESZTJET ez alkalommal adta át VITÉZ PINTÉR JÓZSEF országos elnök úr. Ugyanakkor szép eredményű tagaválasztottak, aminek sikere FENYVE-SI FERENC vil. ügyv. elnök úr fáradságtalan munkásságának az érdeme. A megtartott közgyűlésen megjelentek a főispán, képviselő, főbíró, főjegyző urak és a város előke-lőselei közül még igen sokan.

Az Ujdíósgyőri Kat. Legényegylet kérszere közlünk:

Tisztelettel kérem a Legényegylet Elnökségét, szíveskedjenek egy-lyünkkel feltétlen közölni azon legényegyleti tagjaiknak a névsorát, akik az elmúlt időben a Diósgyőri M. kir. Allami Vas- és Acélgárban felvételtettek, vagy a jövőben szándékoznak oda magukat felvétetni. Ujdíósgyőri Kat. Legényegylet Elnöksége.

VIHART LAJOS dékán Testvér, a mezőtúri Egylet kiváló ifjúsági vezetője olyan beszámolót küldött, amelyen még kevés volt a kezünkben. Zsúfolt anyagunk még nem engedi a közlését, pedig nagyon megérdemelné. Szeretettel ölelünk Testvért és nagy érdeklődéssel figyeljük munkádat. Add át üdvözlétünket a nemes Egylet minden tagjának.

Sellyei Legényegylet. Nagy szomorúsággal olvassuk soraitokból, hogy Krebsz Károly pékmeister, nagy pártfogótok meghalt 65 éves korában. Fogadjátok szívből jövő részvétünket. Reméljük, hogy nem maradtok árván. Küld az Isten helyette mást, bármennyire is sajnáljátok a régit, ne eszaggadjatok el, az Istennek gondja lesz rátok. Üdv.

Nagy örömmel olvastuk IFJ. KÖRMÖCZY LAJOS Ózd-kerületi tükár Testvér levelét. Meleg testvéri szeretettel köszöntjük KOVÁCS JÓZSEF alelnök úrral, Kaszper Lajossal és a nagyjövőjű Egylet minden új-nemes tagjával egyetemben.

AZ ÓZDI KALÁSZ SZÉP LEÁNYAIRÓL (mind az!!) örömteli eljegyzési hírt szeretnénk közölni. Szívesen köszöntjük Mindnyájukat az új-nemesi közösségben.

MELEG SZERETTEL KÖSZÖNTJÜK A MAGYAR DÉS ÚJ-NEMESEIT. Gyönyörű munkátok nagy örömet szereztek. Műsorok táncestélyetek, zenekarotok (28 tagú) az

új magyar élet bevezetője volt. Mint a többi nagy erdélyi Egylet, legyetek Ti is az új nemesi élet nevelői, apostolai. Külön köszöntjük VARI KÁROLY dékán és SZASZ DEZSÓ jegyző Testvéreket. Nagyon sokat várunk Déstől.

Szeretettel öleljük KISPEST MESTERDALNOKAIT március 2-i nótáestüjükkért. Ezt szeretnénk látni, hallani szerzte az országban. Kispeszt új-nemesi voltak az elsők. Ezt sohasem felejtjük el! Pauli Antal testvér ölelünk.

Arlói Kat. Legényegylet. Szép munka fiúk, hogy szinte a semmiből megalakítottátok a Legényegyletet. Csak így tovább. Munkátokra Isten áldását kérjük. Mi is reméljük veletek együtt, hogy nemsokára — mint ahogy írtátok — csakugyan „legények“ lesztek. Sok üdv.

OLÁH ANTAL! Édes Testvérem ezt írtad: „Szeretem az Új Nemességet és erős akarattal dolgozom érte, hogy hírneve minél magasabbra emelkedjék!“ A nyíregyházi Egylet talán nem is tudja, milyen derék fia van. Adjon Isten sok Oláh Antalt!

A Kisvárdai Egylet új tisztikarát meleg szeretettel köszöntjük. Az új tisztikartól új életet várunk.

PATKÓS ELEK zalaegerszegi Testvérünket szeretettel öleljük és kitünő támogatásáért fogadjuk a szerkesztőség és kiadóhivatal külön köszönetét. Jelentését várjuk.

Ifjú Szednár József Esztergom. Írásod nagyon érdekes, komoly munka. Még az anyaggyűjtés folyik. Levélben válaszolunk.

A mai kor fodrászának nélkülözhetetlen könyve a MODERN FODRÁSZ, amely 340 oldal terjedelemben számos ábrával a szakma minden részének ismertetésével segít hozzá a fodrász szakmai tökéletesedéséhez. A könyv 8.— P helyett 3.— P és a portó beküldése ellenében megrendelhető Szövetségünkél.

Tumó Márta és Láng Lajos, Csorba Juliska és Mayer Sándor, Bris Margitka és Pataki János, Pető Juliska és Radvánszky Ferenc, Kiss Erzsike és Hauk József jánoshalmi Legényegyleti tagok február hónapban házasságot kötöttek.

Mészáros Géza és Hideghéthy Margit február 2-án tartották esküvőjüket a veszprémi székesegyházban.

Csellár Ferenc eljegyezte Harazin Mária-t, a Szabó-telepi D. L. tagját.

Testvér!

Még mindig nem teljesítetted ígéreted. Azt ígérted az Új Nemesség mellé állsz. Látod még mindig nem szeretél új előfizetőt.

A zalaegerszegi Legényegylet gazdasági tisztséggel megbízott tagja: Inkovits Ferenc, házasságot kötött Szabolcs Iluskával.

Richter Mária és Klapper Alajos február 2án tartották esküvőjüket Tatán.

Székelgy Gyula dési Dékán Testvér megházasodott. (Hogy kit vett el, ma sem tudjuk!) Szentkirályi Jenő pénztáros eljegyezte Szekcsák Annuskát. Szép, boldog új-nemesi életet kíván mindnyájuknak az Új Nemesség.

ORSZÁGOS IPAROS ÉVKÖNYV
ÉS CÍMTÁR 1941. E címen most jelent meg dr. DOBSA László és dr. KOVALÓCZY Rezső, az Ipartestületek Országos Központjának igazgatója és főtítkára szerkesztésében, kiváló szakemberek közreműködésével egy 240 oldal terjedelmű hasznos kézikönyv. Tartalma felöleli mindazokat a tudnivalókat, amelyek az iparosok részére szakszerű és könnyen áttekinthető tájékoztatást nyújtanak az iparosságot érdeklő gazdasági és ipari közigazgatási kérdésekről, mint a hitel, anyagellátás, árszabályozás, közszállítások, közmunkák, adók, illetékek, tanonc- és segédértás, munkabér és munkaidőszabályozás, mestervizsga, társadalombiztosítás, ipari közigazgatás stb. Az évkönyv tartalmazza egyben az iparügyi minisztérium, IPOK, kamarák, ipartestületek, felvidéki ipartársulatok, erdélyi ipartestületek, részletes címtárát és az iparosság érdekeit szolgáló hitelintézetek, szövetségek adatait. Az évkönyv 6 P árban megrendelhető a szerkesztőségnél (Budapest, VII., Erzsébet-körút 9/11. I. 3. Tel.: 224—030.) és az ipartestületek útján is.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rotenbiller-utca 20—22.

Főszerkesztő és felelős kiadó:
vitéz Pintér József.

Felelős szerkesztő: Gara Imre.

Máté-nyomda, Bpest, VIII., József-utca 61. szám — Telefon: 139—259.